

Louis Armstrong-koncert med Norbert Susemihl's Joyful Gumbo i SeaSide Jazz Club.

Når en orkesterleder introducerer de enkelte numre for publikum, er oplysningerne ofte hastige og sparsomme, men ved denne 100 års mindekonzert for Louis Armstrongs første pladeoptagelse leverede Norbert Susemihl en lang række spændende og perspektiverende oplysninger om Armstrong og hans lange karriere som en af verdens bedste jazztrompetister.

Samtidig spillede orkestret udvalgte centrale armstrongnumre på en måde, som både var loyal overfor de oprindelige udgaver, og som gav plads til kollektive improvisationer fra de seks fremragende musikere, så numrene fremstod som helt aktuel jazzmusik. De seks Joyful Gumbo var Norbert Susemihl på trompet og flygelhorn, Chris Tanner på klarinet, Hans Ingelstam på trombone, Jens Kristian Andersen på kontrabas, Sven Erik Lundeqvist på piano og Søren Pedersen på trommer.

Koncerten begyndte med Armstrongs All Stars kendingsmelodi "When It's Sleepy Time Down South" efterfulgt af "Back Home Again in Indiana" med elegante soli af Lundeqvist og Ingelstam.

Så fulgte "Chimes Blues", som blev introduceret med oplysninger om, at det var i dette nummer Armstrong spillede sin første solo på grammofonplade som anden kornettist i King Olivers Creole Jazz Band.

Her fik vi en spændende udgave med Susemihl's trompetspil i centrum, og hvor Andersens fornemme og melodiske basspil med bue på kontrabassen var særligt virkningsfuldt.

Så fulgte numrene "Tears" med elegante soli fra piano og klarinet og Hot Five-nummeret "Heebie Jeebies" - fra 1926, hvor Armstrong introducerede sin berømte scatsang. Her spillede Lundeqvist samme klaverintro, som Lil Hardings, Armstrongs første kone, gjorde i sin tid. Dengang var det et vindpust fra et åbent vindue, der var årsag til at Armstrong mistede sit manuskript og derfor måtte fortsætte med scatsang. Her var det Ingelstam og Susemihl, der pustede et stykke papir ned fra nodestativet lige netop, da Tanner begyndte på sin udmærkede scatsang.

Som introduktion til "West End Blues" fortalte Susemihl om den klassisk uddannede pianist Lill Harding, at hun blev omvendt til jazz, da hun i nodebutik hørte jazzpianisten Jelly Roll Morton spille. Herefter fulgte en flot, flot udgave af denne klassiker med den krævende trompetsolo.

"Weather Bird Rag" - en komposition af Jelly Roll Morton spillet i sin tid af Armstrong og pianisten Earl Hines. Her som et glansnummer med Lundeqvist og Susemihl. Bragende bifald fra publikum.

Nummeret "Mabel's Dream" fra 1923 blev spillet i calypsstil. Susemihl på flygelhorn med den bløde lyd og en virtuos og robust trommesolo af Søren Pedersen. Flot spil. Stort bifald fra salen.

"Swing That Music", sunget af Susemihl, blev spillet i lynhurtigt tempo, hvilket resulterede i mange virtuose soli fra alle. Herefter var der pause, hvor Susemihl annoncerede kaffe og den gode kage.

Første nummer efter pausen, "Some of These Days", blev sunget af Tanner. Nummeret blev peppet op af en sekvens med kun piano, klarinet og trompet og senere en sekvens med den altid velspillende Ingelstam. Så fulgte "Riverside Blues" - et smukt og melodisk nummer og "Potato Head Blues" spillet nærmest som den originale Hot Seven-udgave fra 1927 med et temmelig kompliceret arrangement. Her med flotte soli og virtuost kollektiv improvisation.

Derefter "Back O'Town Blues" et All Stars nummer fra 1947. Sunget af Susemihl med fine soli fra de tre blæsere og "Sweethearts on Parade" i en calypseudgave med Tanners gode sang og imitation ved at holde sig for næsen. Her havde Susemihl endnu engang fundet flygelhornet frem, og vi fik endnu en energisk trommesolo med saft og kraft. Stort bifald fra publikum

Så fulgte "Basin Street Blues" i originaludgaven med den lange introduktion. Den blev sunget af Susemihl suppleret af endnu en elegant pianosolo fra Lundeqvist og en lige så elegant bassolo fra Andersen. Og "Ain't Misbehavin'" - i en frisk og munter udgave sunget af Susemihl med flotte soli af klarinet, piano, trombone og trompet.

"Mahogany Hall Stomp" indledte tredje sæt. Et flot nummer i hurtigt tempo med energiske soli fra blæserne og piano. Derefter det langsomme melodiske nummer "Black and Blue" sunget af Tanner med en passage, hvor kun trompet og bas spillede, hvilket understregede det lyriske i nummeret. Efterfulgt af afklarede improvisationer fra klarinet og trombone.

"Down in Honky Tonk Town" blev introduceret af Susemihl med omtale af kappestriden mellem sopransaxofonisten Sidney Bechet og Armstrong. Denne aften var der musikalsk kappestrid mellem Susemihl og Tanner suppleret med endnu en virtuos pianosolo og endnu en robust og kraftfuld trommesolo.

"Wrap Your Troubles in Dreams" blev sunget af Susemihl. Endnu engang dansede Tanner sig gennem sine soli, og vi fik endnu en flot bassolo.

Inden koncertens sidste nummer, "High Society", smed Tanner jakken og smøgede ærmerne op, så han var klar til den krævende klarinetsolo, der blev leveret med bravur. Suppleret med Ingelstams sædvanlige melodiske trombone.

Herefter sagde Norbert Susemihl tak til publikum for en hyggelig koncert i Elværket og efter bifald fra salen fik vi ekstranummeret "I've Got a Heart Full of Rhythm"

Men så kom Finn Amorsen på scenen og takkede orkestret for en flot koncert: "Tak for jazz fra øverste hylde". Bifald fra publikum og orkestret spillede "Do You Know What It Means to Miss New Orleans" som ekstra-ekstranummer.

Også tak fra undertegnede for en spændende koncert, hvor spilleglæden i de mange jazzhistoriske numre kunne fornemmes gennem hele koncerten helt på bageste række - alt krydret med Susemihls oplysende jazzhistoriske kommentarer.

Mogens Lerbech